

Brasilianske toner i Hamborgs Elbphilharmonie

Vi tog på kulturel storbyferie i Hamborg sammen med et par gode venner

TEKST OG FOTO HENRIK KÖHLER
redaktion@mediehusenmidtjylland.dk

Elbphilharmonie er Hamborgs berømte musikhus, og her afvikles en uge med brasilianske musikere under titlen »Brazilian Legends«. Som afslutning på ugen spillede den brasilianske legende Egberto Gismonti, der virkelig lever op til legende-betegnelsen.

Vi havde på forhånd reserveret værelser på »Schlaflounge,« et hyggeligt lille hotel i Schlump, lidt nord for Schanzenviertel. Området minder om en blanding af Nørrebro og Latinerkvarteret i Aarhus, men med mange flere træer. Denne oktoberweekend dryssede røde og gule blade ned over de smalle, brøstensbelagte gader og de parkerede biler. Ved tidligere besøg i Tysklands næststørste by har vi rutinemæssigt overnattet i St. Pauli-kvarteret. Det er noget mere rustikt, slidt og graffitiramt end her, men det område har nu også sin helt egen charme.

Et forsinket efterår
Måske er det tilfældigt, men det føles, som om efteråret lige er forsinket en to-tre uger med en eftermiddagstemperatur på 15-16 grader. Fredag og lørdag aften er folk simpelthen i byen i et omfang, der trodser enhver beskrivelse. Det er svært at finde en siddeplads på en af bydelens hund-redvis af barer og caféer, og man skal holde tungen lige i munden, når man zigzagger af sted på de fyldte fortove

forbi lokale typer med sejt tøj, frisurer, piercinger i ansigtet og som regel en flaskeøl i hånden. Der er altså noget eventyrligt over situationen med bladene på jorden, de mange skæve typer og den gennemgående muntre og positive i-byen-stemning. Allerede inden vi går ombord i storbyens kulturtilbud, er vi helt solgt til det glade scenarie. Uden for en bar falder vi over nogle danskere, der skal ind og se St. Pauli - Wolfsburg i morgen. De har betalt 5.100 kr. for den udflugt med et par overnatninger.

Politisk kunst
Vi har udsat os en udstilling med den pseudoanonyme kunstner Banksy. Banksy er kendt for sin graffitiagtige kunst, der er stærkt politisk. Udstillingen finder sted i Hamborgs mondæne bymidte. På vej derhen går vi forbi en butik, der sælger Aston Martin-luksusbiler, blot for at give læseren en fornemmelse af omgivelserne, der er komplet forskellige fra dér, hvor vi bor. Der skal tidsbestilles på forhånd, og det forstås, for der er virkelig mange mennesker. Det går hurtigt op for én, at man allerede kender en del af Banksys værker. Men nyt for os er det, at han (med midler fra solgte værker) har investeret i båden Louise Michel fra den franske flåde og givet den ny identitet, så den nu samler bådflugtninge op i Middelhavet. Den er malet pink med påskriften »Rescue«.

Hotellet »Walled Off« i Betlehem på

den besatte Vestbred kendte vi heller ikke til. Det har udsigt ret ind i den høje betonmur, som israelerne byggede under voldsom kritik. Her kan man overnatte i en smukt kunstnerisk udsmykket suite eller booke en køjeseng i en simpel sovesal, der er møbleret med ting fra en israelsk militærbarak og har fælles toilet. Alle kender vist billedet fra Vietnamkrigen med den lille forbrændte pige, der flygter fra napalmbomberne. I Banksys udgave holder hun den smilende klovn Ronald McDonald i den ene hånd og Mickey Mouse i den anden. Det er symbolik, der går lige i følelsesregisteret.

En stor teknisk bedrift
Hamborgs U-bahn er omfattende, billig og rimelig let at finde rundt i. Vi står på og kører til Landungsbrücke, som er området ved havnen i St. Pauli. Vi skal ned i den gamle Elb-tunnel, der blev indviet i 1911 efter fire års anlægsarbejde. Det var en stor teknisk bedrift på den tid. Via en gigantisk elevator bliver man hejst ned i 24 meters dybde. Der er en helt særlig atmosfære i og omkring det store elevatortårn, der er styret af en mand i uniform og med stort cykelstyr-overskæg. Der er noget spændende gammel industrihistorik over de store tandhjul og trappeskakten med jerntrappen. Herefter kan man gå de godt 426 meter under Elben til den anden bred. Det er en fin (og gratis) oplevelse. I siderne er der to smalle fortove til gående og i mid-

Landungsbrücken er navnet på havnefronten ikke så langt fra St. Paulis berømte/berygtede forlystelseskvarter Reeperbahn. Herfra afgår adskillige havnerundfarter, og det er her, man finder nedgangen til den gamle Elbtunnel. Man kan også besøge en udtjent ubåd samt fiskemarkedet »Fischmarkt« en søndag morgen. FOTO: POUL RIIS.

Den gamle Elbtunnel er beklædt med titusindvis af glaserede hvide fliser. Det er en gratis og ganske hyggelig fornøjelse, som mange lokale benytter sig af i løbet af weekenden.

brugt, og måske er det (også) derfor, at etagen med nyere kunst, videoinstallationer m.m. er lidt svær at fordoje. Hvor Banksys kunst går lige i følelsesregisteret (uden sammenligning i øvrigt), kræver mange af disse kunstværker en indsats, som undertegnede ikke lige mønstrer på dagen. Vi er også forbi Alster-søen midt i Hamborg. Det smukke letdisede efterårsvejr har lokket mange lokale til den grønne oase. Nu er det tid til en Underberg. Det er uhyre vigtigt altid at have nogle stykker i lommen. En mand af få ord

Så er der koncerten i Hamborgs relativt nye vartegn, Elbphilharmonie. Da man planlagde bygningen, skulle den koste

272 millioner euro, men da den omsider var færdig i 2016 - med 6 års forsinkelse - havde den kostet 866 millioner euro. Tag lige den! Når det er sagt, tager bygningen sig til gengæld vældig godt ud med sit bølgede tag og med placeringen centralt i havneområdet. Måske fører verdens længste rul-letrappe op til området, hvorfra der er adgang til de tre sale. Der tales brasiliansk fra folk i små grupper, og det føles lidt hjemligt på den gode måde. Den lille sal, vi skal ind i, huser vel cirka 300 mennesker. Væggene er af lyst, brunligt træ med tusindvis af små bølger, men ellers er lokalet og stolene ret ordinære. Musikkens kvalitet er det dog ingenlunde. Gismonti har en ung, superdygtig gui-

Der er en munter gå-i-byen-stemning i kvartererne Schanzenviertel og Karolinenviertel lidt nord for St. Pauli. Graffiti handler mest om solidaritet med Gaza, immigranter og LGBTQ+-personer.

tarist med, som ikke er annonceret. Det giver musikken mere spændvidde. Egberto Gismonti repræsenterer et univers af europæisk modernistisk klassisk musik, blandet med brasiliansk folklære. Han står som en fornyer af den nutidige brasilianske musik, og det mærkes ikke, hverken på den specialbyggede 10-strengede guitar eller på flygelet, at mesteren fylder 77 år om en måneds tid. Vores idol er en mand af få ord, og han taler vel sammenlagt 1-2 minutter i løbet af de knap halvanden time. Men vi er jo heller ikke stillet et talk-show i udsigt. Et skønt punktum

Efter koncerten tager vi U-banen tilbage til bydelen Schlump, hvor vi bor. Byen

er usædvanligt øde og stille på en sådan søndag. Vi udvælger os en italiensk restaurant, fordi den er åben. Der er blot en enkelt gæst allerede. Lokalet er tapetseret med Juventus-merchandise og har en kæmpe-skærm. Der bestilles fadøl og vino samt grappa til herrerne og limoncello-likør til damerne. Det lykkes dog ikke at få den unge tjener til at give et par »O sole mio«-strofer af Pavarotti - ifølge eget udsagn synger han bedst i badet. Sikke et skønt punktum for en forlænget weekend i Hamborg, på en italiensk fodbold-restaurant, selv uden skønsang fra en af de tre tenorer. Næste besøg i den nordtyske metropol er en 5-mands herretur allerede om knap to uger. Det bliver garanteret også godt.

Brasilianske Egberto Gismonti med sin talentfulde unge medspiller. Selv med sine knap 77 år er han stadig i fuldt vigør musikalsk, men ikke videre snakkesalig.